

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra VREDENS BØRN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 640.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079181621712/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

Per er styrted hen til Jens Laanum. „Men saa svar mig da! Er her sket en Ulykke? Hvor er mi Muer?“

„Pejr, vær rolle!“ sa Jens med tilkjæmpet Ro. „Di Faa'r og di Muer — er ett kommen ud.“

Der gik en Graadbølge igjennem Pers Sind; hele hans Legeme tog til at ryste:

„Hvad siger du! Er de bleven derind! Og det den her Tiddags! Og mell' all' de Mennesker her staar!“

„De var nok rendt ind, før nue j'en kund' agte det; og med det samme ha'de de Taget. Der var ikke noget at gjøre. — Den Skyld, her er, er ett lagt i Dag!“ Ved disse Ord saa Jens Laanum hen paa Hans Nielsen, der var mindre kry, end han plejed at være, og kun en Gang imellem viste sin Myndighed ved med beskyttende Arm at gjenne Folk tilbage fra Branden. Naar Per nærmed sig, gav Hans sig ivrigt til at snakke med de andre.

Per rendte frem og tilbage foran Ulykkesstedet med Ilden glimtende i sine Taarer; overalt dreves han tilbage af spillende Flamme; alle Døre og Aabninger var spærret af brændende Halm, og selve Dørkarmene faldt fra Muren i gjedende Stumper.

Per vedblev at udtrykke sin Forbavselse over, at to Mennesker kunde indebrænde midt paa den klare Dag, mens Tofte stod fuld af Mænd.

Da var der en, der tilhvisked ham et Ord om den Forsømmelighed, der var bleven udvist under Tæknungen. I samme Nu stod Per foran Tækkemanden, der ogsaa var kommen til Stede. Per bad om ren Besked i Sagen. Tækkemanden begyndte:

„Ja, nær en anden j'en skal sige, hvad sand' er, saa skal a jo ett nægte, te a var nøj forundret over, te der ett var bleven kjøbt Staaltraad til Syning over Dørene lige-saa vel her som andre Steder, en har været. For Staaltraad over Dørene det skal en jo brug, det var ett sær; det har en jo faaet Tilhold om. Men hvor der ett er nøj, der er ett nøj. Og Hans Nielsen, som a siger, han svared mig og sa, te a haaj at sy med det, a haaj faat; og det var Sime og ett andet. Og ham har a jo at rette mig efter. Saad'n er det!“

„Hvad er da saa din Mening om, hvad der her er sket!“ spurgte Per.

„Ja, skal a endlemaal ud med min Mening, saa for mig at tykk kund' her ett ha gaaet Menneskeliv til Spild.

naar alt var blevet gjort, der skuld ha været gjort. Men Gud ske Tak, saa er det ett mig, der skal dømm; men a vil bare ha Lov til at sige, te a er uden enhver Skyld,“ sa Tækkemanden.

I et Spring stod Per nu Øje til Øje med Hans Nielsen. Med Skjæret af Barndomshjemets Brand i sine Træk raabte han, saa alle kunde høre det:

„Hvad der her er sket, skal du komme til at angre paa dine Knæ, Hans Nielsen! Du er ikke at regne for andet end som en Mordbrænder! Hvor har du gjort af mine fattige Forældre? A kræver dje Liv af din Haand! — Lige siden a kan huske, har du og dine Standsfæller her i Kommunen drevet Handel og Prang med dem og deres. Din Bestilling har alle Dage været den at gjøre vi Smaafolk Brødet saa surt som muligt. Nu har du drevet dine Kunster for vidt! For at spare nogle lumpne Øre er du i Dag bleven Skyld i to Menneskers forfærdelige Død. Du tror, du kan tillade dig, hvad du vil, men du har i Dag forregnet dig, Hans Nielsen! Nu skal der snart blive gjort en Ende paa dine Handeler; a skal sørge for, te du skal blive sat der, hvor du hverken ser Sol eller Maane, din — — Mordbrænder!“

Vil I høre, hvad han vover at sige til mig!“ raabte Hans Nielsen. „A kalder enhver til Vidne paa hans Ord!“

Per gik endnu nogle Skridt frem, saa han trængte Hans Nielsen saa nær op imod Branden, at Flammerne heded hans røde Nakke:

„Du var ikke bedre værd, end a slog dig i din Stjern, saa du støvt for mi Fod, du de fattiges rødskjæggede Bøddel!“

„Ja, slaa om du tør!“ sa Hans Nielsen. „Gjør baresten med mig som du gjorde med Forvalteren paa Selsig!“

I det samme traadte Jens Laanum til:

„Aa Pej'r, agt paa dig selv! Tag Vare paa din Mund, og hvad du gjør!“

Jens fik ham med sig bort fra Brandstedet ud ad Landevejen mod Hjemmet. Lidt efter lidt blev han myg som et Barn; han gik og græd stille, mens han viljeløst flytted Fødderne i Takt med Jens Laanums.

Da Jens ved sine kloge Ord havde tyssed hans Sind til Ro, bød han ham sin Haand til Farvel.